

SYVENDE KAPITEL

Blandt de Mænd, der hver Dag ved To-Tiden kom gaaende op under Børsrampens bredkronede Træer, var der ikke mange, hvem den galonerede Døroplukker hilste med større Ærefrygt end en høj og svær, rødmosset Mand med et sortlokket Hoved, en hvidbarberet Dobbeltthage og et Par ualmindelig tykke og blodfulde Læber mellem de sædvanemæssige Grossererbakkenbarter. Ogsaa inde i den brune Søjlehal blottedes mange Hoveder, hvor han kom forbi. Særlig vakte hans Komme Opmærksomhed hos Kornagenterne i Vinduesfordybningerne ud mod Kanalen og blandt de fragsøgende Skippere, der sad i en tavs Række paa den lange Bænk tilvenstre for Indgangsdøren. Den statelige Mand var Grosserer Philip Salomon, Chefen for det store Handelshus Isac Salomon & Søn, en af Byens rigeste Mænd, hvis Formue Rygtet opgjorde til mellem syv og otte Millioner.

Hans Ophold paa Børsen varede sjælden længe. Allerede naar Betjenten gik gennem Salen med sin larmende Klokke for at forkynde, at Kursnoteringen skulde begynde, var han i Almindelighed færdig med sine Forretninger og vendte tilbage til sit Kontor. Han hørte ikke til dem, der betragtede Børsen som en Slags selskabelig Klub, hvor man mødtes efter Frokosten for at snakke om Byens Nyt og kritisere den sidste Teaterforestilling. Han viste sig ikke ofte i Teatrene og deltog kun nødtvungent i Selskabslivet. Han delte sig ligelig mellem sin Forretning og sin Familie, idet han ofrede den første sit klare og kolde Hoved, den sidste sit varmtfølende og let overvundne Hjerte. Og — som man sagde om ham med en Hentydning til, at hans Kontor og hans Hjem laa i samme Gade — det hændte ham aldrig, at han „tog fejl af Husnummeret“.